U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **J. Š.**, proti žalovaným: **1) Magistrát města Zlína, odbor právní, oddělení vymáhání pohledávek**, **2) Magistrát města Zlína** a **3) Statutární město Zlín**, všichni se sídlem náměstí Míru 12, Zlín, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 17. 5. 2012, č. j. 29 A 65/2011 – 41,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se včas podanou kasační stížností domáhá zrušení v záhlaví označeného usnesení Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byl v rámci řízení o ochraně proti nečinnosti a ochraně proti nezákonnému zásahu, pokynu nebo donucení žalovaných a o soudním přezkumu rozhodnutí žalovaných zamítnut jeho návrh na vydání předběžného opatření. V návrhu na vydání předběžného opatření stěžovatel žádal, aby krajský soud žalovaným uložil povinnost bezodkladně vykonat relevantní úkony vedoucí k vydání platné protestní listiny a v této souvislosti se zdržet své nečinnosti a ohrožování práv stěžovatele.

V odůvodnění svého usnesení krajský soud uvedl, že petit návrhu stěžovatele na vydání předběžného opatření odpovídá petitu jeho žaloby, tedy aby žalovaní ukončili nečinnost a učinili platný směnečný protest. Vzhledem k povaze těchto návrhů, aby tedy žalovaní konali a provedli nevratný úkon (směnečný protest), tak stěžovatel po krajském soudu v podstatě žádá, aby již v usnesení, jehož předmětem je zatímní úprava poměrů účastníků řízení, rozhodl o věci samé. Dle krajského soudu k tomuto účelu institut předběžného opatření neslouží a návrhu stěžovatele na vydání takového rozhodnutí nelze

vyhovět. Z uvedených důvodů krajský soud návrh stěžovatele zamítl. Současně stěžovatele poučil, že proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

Stěžovatel shora označené usnesení krajského soudu napadl v celém rozsahu kasační stížností, ve které se dovolává důvodů kasace podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."). Přípustnost kasační stížnosti stěžovatel dovozuje z ustanovení čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ve spojení s ústavní zásadou dvojinstančnosti správního soudnictví v České republice. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Kasační stížnost není přípustná. Nejvyšší správní soud ji proto jako takovou odmítl, a to z následujících důvodů:

Rozhodnutí soudu prvního stupně, kterým byl zamítnut návrh stěžovatele na vydání předběžného opatření, je podle § 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s. rozhodnutím, které je podle své povahy dočasné. Rozhodnutí o předběžném opatření je rozhodnutím, které slouží k zatímní (tj. přechodné) úpravě poměrů účastníků, a to do doby, než se změní poměry nebo než bude pravomocně rozhodnuto o věci samé. Rozhodnutí o předběžném opatření má pouze omezené trvání, není-li zrušeno soudem, zaniká *ex lege*. Dočasnou povahu má ovšem i rozhodnutí soudu o zamítnutí návrhu na vydání předběžného opatření. Zamítavé rozhodnutí totiž nijak nepředjímá postup soudu při rozhodování o věci samé.

Kasační stížnost proti takovému rozhodnutí podle zmíněného ustanovení není přípustná. Ke stejným právním závěrům dospěl Nejvyšší správní soud i ve svém usnesení ze dne 28. 1. 2004, č. j. 1 Ans 2/2003 - 35, publikovaném pod č. 762/2006 Sb. NSS, dostupném též na www.nssoud.cz, podle kterého „*rozhodnutí o návrhu na vydání předběžného opatření je rozhodnutím dočasným, neboť má pouze omezené trvání. Kasační stížnost směřující proti rozhodnutí, jímž byl zamítnut návrh na vydání předběžného opatření, je podle § 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s. nepřípustná*."

S ohledem na shora uvedené Nejvyšší správní soud postupem podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. kasační stížnost stěžovatele jako nepřípustnou odmítl.

Přestože Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítá jako nepřípustnou a nemusí se tedy zabývat námitkami v ní pojatými, pokládá za vhodné vypořádat se s přesvědčením stěžovatele o přípustnosti jím podané kasační stížnosti.

Stěžovatel dovozoval přípustnost kasační stížnosti z ustanovení čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, které garantuje právo na spravedlivý proces, a obecných ústavních zásad. V citovaném ustanovení Úmluvy se podává, že „*každý má právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, zřízeným zákonem, který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích nebo o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu*". Nejvyšší správní soud konstatuje, že uvedené ustanovení nezaručuje právo podat proti

jakémukoli rozhodnutí opravný prostředek. Obdobně ústavní pořádek České republiky paušálně negarantuje právo na podání opravného prostředku proti rozhodnutí soudu prvního stupně (srov. čl. 36 Listiny základních práv a svobod). V této souvislosti je na místě uvést názor Ústavního soudu, který zaujal ve věci ústavní stížnosti napadající usnesení Nejvyššího správního soudu, jímž byla odmítnuta jako nepřípustná kasační stížnost proti usnesení krajského soudu, kterým byl zamítnut návrh na přiznání odkladného účinku žaloby, což je institut blízce příbuzný institutu předběžného opatření (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 6. 2005, sp. zn. III. ÚS 156/2005, dostupný na http://nalus.usoud.cz). V tomto usnesení Ústavní soud konstatoval: „*V souladu s ust. § 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s. je kasační stížnost nepřípustná proti rozhodnutí, které je podle své povahy dočasné. Rozhodnutím dočasným je nepochybně i rozhodnutí, kterým soud rozhoduje o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě, a to bez ohledu na to, zda soud podanému návrhu vyhoví či nikoli. Rozhodnutí krajského soudu, kterým byl zamítnut návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, nijak neovlivňuje průběh samotného řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu.*“. Stěžovateli i při odmítnutí této kasační stížnosti jako nepřípustné zůstávají k dispozici účinné právní prostředky, jejichž prostřednictvím se lze bránit proti tvrzené nečinnosti a nezákonnému zásahu ze strany žalovaných a nezákonnosti jejich rozhodnutí. V prvé řadě stále probíhá řízení o žalobě před krajským soudem. Dospěje-li krajský soud k závěru o důvodnosti podané žaloby, uloží správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí, resp. rozsudkem určí, že provedený zásah byl nezákonný, a bude-li takový zásah nebo jeho důsledky trvat anebo bude hrozit jeho opakování, zakáže správnímu orgánu, aby v porušování práva stěžovatele pokračoval, případně napadená rozhodnutí správního orgánu zruší. Pokud krajský soud žalobu zamítne, má stěžovatel možnost podat proti zamítavému rozsudku opravný prostředek – kasační stížnost, na základě které zdejší soud podrobí závěry vyslovené krajským soudem přezkumu.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s. použitého ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. července 2012

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu